

Árvai György: 309993902

Csak egy szám!
Értelmetlen szám!
Van ilyen egyáltalán?
Vagy csak kiürült, elveszett a kapcsolatom vele.

Egy szám, mint Roman Opalkánál, aki 1965 óta fehér vászakra fest-ír számsorokat, az egyestől a végtelenig. Talán az egyike a még élő művészeknek, akik legmesszebb mentek a létezés-művészet fúziójában. Minden számhoz illeszthetünk egy arcot. Vagy minden számhoz illeszthetjük egyetlen arc számos változatát.

Tegyük fel, hogy adott ember arcáról van **309993902** fotónk: mondhatjuk-e azt, hogy a képek közvetítésével könnyedén szerezhettünk tudást az illetőről? Az ilyen tudásban több a feltevés, mint az érvényes ajánlat, még akkor is, hogyha a fényképeket magunk készítjük, magunkról. Az ilyen tudás tehát nyitott, törékeny és bizonytalan, de természetesen tudás. Ha minden nap fényképezi magát az ember, lenyomatot, dokumentumot készít saját arcáról, azzal vajon, az öregedésén túl, többet fog megtudni és tudatni magáról? Ez a kérdés költői, egzisztenciális és olyan metafizikai problémához kötődő tudással várja a választ tőlünk, amely sokkal inkább a test, az ember, az élet és a halál problémáival foglalkozik. A halálnak csak az idővel van közös dimenziója.

Az idő, mint filozófiai fogalom tisztázására számos kísérlet született. Az emberiség történelme során a különböző kultúrákban és korokban bekövetkező jelentős, tényleges és világnézeti változásoknak megfelelően az idő mibenlétéről alkotott fogalmak is jelentősen változtak. A korok gondolkodói és a mindennapok emberei gyakran eltérő nézeteket vallanak az idő és a változás tekintetében, melyek egymást kölcsönösen befolyásolták.

A kérdés az, hogy az idő a világmindenség alapvető tulajdonsága-e, vagy egyszerűen szellemi megfigyelésünk, azaz érzékelésünk terméke? Én leginkább a szubjektív időt élem, amely a belsőm időszleléseihez, eseményeihez, történeteikhez kötődik. Ebben az időállapotban megpróbálok következetes gondolkodói, alkotói magatartással létezni, miközben folyamatosan szembesülök a fékezett habzású, kockázatmentes, megúszó, igénytelenül aktualizáló, felületesen szórakoztató "kultúrát" gyártó, véleményező és forgalmazó közeggel. Itt élek, működök benne én is, ha nem is teljes szimbiózisban. Most eggyel, egy igazi non-konformistával, a Don Quijote-i magatartás belső-kényszeres követőjével vagyunk kevesebben. Kevesebben egy testtel, de sokkal többen a szellemi örökség felelősségével. Halmzállapotának megváltozása nem meghatározó ahhoz a szigorúan morális és következetes elkötelezettséghez képest, amit hagyatékként hátrahagytam.

Ezért sem telhet, telik egyformán az időm, tartalomérzete függ a megéltésemtől és főként az események személyes jelentőségétől, felelősségétől, körülményeitől.

Az idő nem látható, érzékszervekkel nem érzékelhető mivolta az alkotói képzeletemet állandóan inspirálja. Munkáimban folyamatosan a szubjektív idő ábrázolását, közvetítésének lehetőségét, a térrel való szimbiózisát kutatom. Hiába pontosodtak az időről és térről alkotott fogalmaim, mégis könnyen összekeverhetem őket, mint végtelenség, öröklét... és így tovább. Fizikailag elveszíteni egy szeretett lényt, embert, számomra nem más, mint az öröklét vakreményében helyet szorítani számára a belsőm végtelenében. Az idő se nem végtelen, se nem véges, minthogy az csupán saját intuícióm egy formája. A dolgok sem időben, sem térben nem léteznek önmagukban. Ha összevetem az idő fogalmát benyomásaimmal, megállapíthatom, hogy az idő néha elillan, máskor szünetelni látszik, néha világosnak, máskor homályosnak mutatkozik.

Ha az elmúlás nem biológiai, hanem filozófiai fogalom, akkor a létezés szintűgy. Az emberi lét egyetlen embernyi terület helyfoglalása, kiterjedése a térben, halála, helyének megszűnése a terület felszabadulása. Én még foglalom egy embernyi területet, ezért nem kívánok élni a túlélő méltató kényszerével. Magamról gondolkodom, hiszen többen lettem. Magamat siratom, mert ez a legszemélyesebb. Mindent, amit az elveszett testről érzek, gondolkodom, cselekedeteimbe transzponálom. A lelkét, mint létezőt, rendszernek tekintem, mely lét e rendszer keretében az időt elengedve marad konstans. 2008. december 25.-én a privát időm újabb fordulatot vett. Számomra ez a lét-tér-idő már nem a régi többé!

"Elrabolták tőlem az időtlenséget, ezért kénytelen vagyok komolyan venni az időt! A közönséges tények felsorakoznak az időben, megvannak a maguk előzményei és következményei. De mi legyen azokkal az eseményekkel, melyeknek nincs meg a helyük? Minden hely elkelt már? Ha valaki meghaladja a korát, egy napon a kor, a kór utoléri? Vesszenek a halottjaim, mert magamra hagytak!"

/a TERMÉSZETES VÉSZEK KOLLEKTÍVA "PRE-ACTIO" c. előadásából/

309993902 már nem létező szám, és mégis mindig magammal hordom.

Egyik oldalán én lógok, míg másik vége gazdátlanra vált.

A dimenzióugrásban ez az összekötő eszköz már nem segít!

Amióta mobiltelefonom van, ilyen formán nem vált használhatatlanná még egyetlen telefonszám sem.

NEM TÖRLÖM KI! Leszták Tibor: 30 999 3902

Fedelemit

kestettség
levegőt
máskor a többi part
felügye
feltérképezetlen táj
egy csontkéj alatt
az eredet

ebben a műk lettek
igazi etelmaig nélkül
szegények
Azzalunk nálunk
a lidércnyomást

gyerekek szívfelt mekkorán
eszelés máskor is összemertem
ősmagunk képmásánál
különbözve
repdesnek sikongó depomásink

itt nem e'l a pillanat
nyers Au's a mű

üls

nem vagy több
se kevesebb
egy korty levegő
azmit beszippant
s kótok a föld